

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Walumpu't Walo

Paglalantad sa Huwad na Huling Ulan: Ang Propetikong Paglalakbay mula noong Setyembre 11, 2001

Jeff Pippenger
2024-02-21

Ang proseso ng pagsubok na nagsisimula sa pagbaba ng anghel ay kinakatawan ng pagsubok kung kukunin ba ang aklat mula sa kamay ng anghel at kakainin ito. Ang mga pumili namang kainin ang mensahe ay nakatakdang maranasan ang isang kabiguan, samantalang ang pangkat na tumangging kumain ay naiwan sa puntong iyon. Ang munting aklat na dapat kainin ay kumakatawan sa isang “pagtaas ng kaalaman” hinggil sa mensaheng unang inalisan ng selyo sa “panahon ng wakas” noong alinman sa 1798 o 1989, at pagkaraan ay pormal na hinubog sa isang mensahe na magpapapanagot sa salinlahing nabubuhay noon sa liwanag ng nadagdagang kaalaman. Sa alinmang kasaysayan, pagkatupad ng propesiya hinggil sa Islam, ang mensaheng dapat kainin na nasa kamay ng anghel ay alinman ay tinanggap o itinakwil. Kung ang mensaheng kinakatawan ng aklat ay itinakwil, yaong gumagawa nito, at patuloy na nagsisikap panatilihin ang pagpapahayag na sila pa rin ang mga hinirang ng Diyos, ay napipilitang magluwal ng isang huwad na mensaheng “huling ulan.”

Noong Setyembre 11, 2001, ang mga nagdaang paghihimagsik ng mga salinlahi ng Adbentismo ay muling naging mga usaping pagsubok. Itinutukoy sa Habakuk kabanata dalawa ang isang pagtatalo na nagaganap sa kasaysayang propetiko na inilalarawan doon, na isang kaagapay na linyang propetiko sa talinghaga ng sampung dalaga. Nang itanong ng bantay kung ano ang kaniyang isasagot sa kasaysayan ng talinghaga ng sampung dalaga, inutusan siyang “isulat ang pangitain, at gawin itong malinaw sa mga tapyas.” Ang mga bantay ng kasaysayang Milerita ay gumawa ng tsart ng 1843 noong 1842, at ang pagkakagawa nito ay naging isang palatandaan. Yaon ang “pangitain” ng Habakuk kabanata dalawa, na ginawang malinaw sa mga tapyas, na magsasalita sa wakas.

Di-naglaon matapos ang Setyembre 11, 2001, yaong mga kumilala sa gawain ng Islam na kaugnay ng ikatlong “sa aba” ay pinatnubayang bumalik sa mga “dating landas” ni Jeremias, at lumakad doon. Ang mga “dating landas” na iyon ay nagpakilala na ang tatlong “sa aba” sa Apocalipsis kabanata walo, talatang labintatlo ay kumakatawan sa propetikong gampanin ng Islam. Kaagad pagkatapos noon, sinimulan ng Future for America na muling ilathala ang dalawang tsart ng Habakuk kabanata dalawa sa mismong katumbas na punto sa kahanay na kasaysayan ng mga Millerita; itinanghal ang dalawang tsart bilang isang palatandaan sa daan, na sa kasaysayan ng mga Millerita ay kinatawan ng pagkakagawa ng tsart na 1843 noong 1842.

Noong Mayo, 1842, isang Pangkalahatang Kumperensiya ang iginanap sa Boston, [Massachusetts]. Sa pagbubukas ng pagpupulong na ito, ang mga Kapatid na sina Charles Fitch at Apollos Hale, mula sa Haverhill, ay inilahad ang mga larawang paglalarawan ng mga propesiya nina Daniel at Juan, na kanilang ipininta sa tela, kalakip ang mga bilang na propetiko

na nagpapakita ng kanilang katuparan. Si Kapatid na Fitch, habang ipinapaliwanag mula sa kaniyang tsart sa harap ng Kumperensiya, ay nagsabi na, habang sinusuri niya ang mga propesiyang ito, naisip niya na kung makabubuo siya ng isang bagay na tulad ng ipinakikita rito, mapapayak ang paksa at magiging mas madali para sa kaniya na maiharap ito sa isang madla. Narito ang higit pang liwanag sa aming landasin. Ang mga kapatid na ito ay ginagawa ang ipinakita ng Panginoon kay Habakuk sa kaniyang pangitain 2,468 taon na ang nakalilipas, na sinasabi, 'Isulat mo ang pangitain at gawin mo itong malinaw sa mga tapyas, upang tumakbo ang bumabasa nito. Sapagkat ang pangitain ay ukol pa sa isang takdang panahon.' Habakuk 2:2.

Matapos ang ilang pagtatalakay hinggil sa paksa, ipinasiya sa nagkakaisang boto na ipalimbag sa litograpiya ang tatlong daang katulad nito, na hindi naglaon ay naisakatuparan. Tinawag ang mga iyon na "the '43 charts'." Ito ay isang napakahalagang Kumperensiya. *The Autobiography of Joseph Bates*, 263.

“Iyon ang nagkakaisang patotoo ng mga mangangaral at mga pahayagan ng Ikalawang Pagdating, nang sila ay naninindigan sa ‘orihinal na pananampalataya,’ na ang paglalathala ng tsart ay isang katuparan ng Habakkuk 2:2, 3. Kung ang tsart ay isang paksa ng hula (at yaong mga nagkakaila nito ay iniwan ang orihinal na pananampalataya), kung gayon ay sumusunod na ang BC 457 ang taong pagmumulan ng pagtutuos ng 2300 araw. Kinailangan na ang 1843 ang maging unang panahong nailathala upang ‘ang pangitain’ ay ‘magluwat,’ o magkaroon ng isang panahon ng paghihintay, na doo’y ang pulutong ng mga birhen ay aantukin at matutulong hinggil sa dakilang paksa ng panahon, bago sila gisingin ng Sigaw sa Hatinggabi.” James White, *Second Advent Review and Sabbath Herald*, Volume I, Number 2.

“Ngayon, ipinakikita ng ating kasaysayan na may daan-daan na nagtuturo mula sa gayunding mga kronolohikal na tsart na ginamit ni William Miller, pawang iisa ang uri. Noo’y iisa ang mensahe, at lahat ay nasa iisang tema: ang pagdating ng Panginoong Jesus sa isang tiyak na panahon, 1844.” Joseph Bates, *Early SDA Pamphlets*, 17.

Ang muling paglilimbag ng mga tsart ng 1843 at 1850, sa kagyat na kasaysayang sumunod sa Setyembre 11, 2001, ay kasingganap na katuparan ng Habakuk kabanata dalawa, gaya rin ng paglalathala ng tsart ng 1843 noong 1842. Ang paggawa ng mga tapyas ay bahagi ng salaysay ng Habakuk kabanata dalawa, at ito’y kailangang mangyari. Noong Setyembre 11, 2001, inulit ng mga Laodiceang Adventista na tumangging bumalik sa “mga dating landas” ni Jeremias ang paghihimagsik ng 1863.

Ang kaaway ay nagsisikap na ilihis ang mga isip ng ating mga kapatid na lalaki at babae mula sa gawaing ihanda ang isang bayan upang makatindig sa mga huling araw na ito. Ang kanyang mga mapanlinlang na pangangatwiran ay binalak upang ilayo ang mga isip mula sa mga panganib at mga tungkulin ng panahong ito. Ibinibilang nilang walang gaanong halaga ang liwanag na si Cristo ay bumaba mula sa langit upang ibigay kay Juan para sa Kanyang bayan. Itinuturo nila na ang mga tagpong nasa harapan natin ay hindi sapat ang kahalagahan upang pag-ukulan ng natatanging pansin. Ginagawa nilang walang bisa ang katotohanang may pinagmulan sa langit, at ninanakawan ang bayan ng Diyos ng kanilang nakaraang karanasan, at sa halip ay binibigyan sila ng huwad na agham. ‘Ganito ang sabi ng Panginoon: Magsitayo

kayo sa mga daan, at magsitingin, at itanong ninyo ang mga dating landas, kung nasaan ang mabuting daan, at lakaran ninyo iyon.' [Jeremiah 6:16.]

Huwag hayaang may sinumang maghangad na gibain ang mga pundasyon ng ating pananampalataya—ang mga pundasyong inilatag sa pasimula ng ating gawain sa pamamagitan ng mapanalanging pag-aaral ng Salita at ng pahayag. Sa mga pundasyong ito tayo'y nagtayo na sa loob ng mahigit limampung taon. Maaaring ipalagay ng mga tao na nakatuklas sila ng isang bagong landas, na makapaglalagay sila ng isang higit na matibay na pundasyon kaysa sa nalatag na; ngunit ito ay isang malaking panlilinlang. “Walang ibang pundasyong maitatag ng sinuman kundi yaong nalatag na.” [1 Corinto 3:11.] Noong nakaraan, marami ang nagsikap na magtayo ng isang bagong pananampalataya, magtatag ng mga bagong simulain; ngunit gaano katagal nanatiling nakatayo ang kanilang itinayo? Di naglaon, ito'y bumagsak; sapagkat hindi ito natatag sa Bato. Testimonies, tomo 8, 296, 297.

Tinutukoy ni Jeremias na ang paglakad sa "mga dating landas" ay upang matagpuan ang "kapahingahan", at ang kapahingahan ay ang "huling ulan", na nagsimula noong Setyembre 11, 2001, nang magalit ang mga bansa at gumuho ang mga malalaking gusali ng Lungsod ng New York. Yaong pagkatapos ay kumain ng mensahe ay naging mga bantay ni Habakuk na dapat "isulat ang pangitain, at gawing malinaw". Tinutukoy ni Jeremias ang mismong mga bantay na iyon sa panahon ng "kapahingahan", na siyang "huling ulan".

Ganito ang sabi ng Panginoon: Tumayo kayo sa mga daan, at masdan ninyo, at magtanong kayo tungkol sa mga dating landas, kung saan naroroon ang mabuting daan; at lumakad kayo roon, at makasusumpung kayo ng kapahingahan para sa inyong mga kaluluwa. Ngunit sinabi nila, Hindi kami lalakad roon. Itinalaga ko rin sa inyo ang mga bantay, na nagsasabi, Makinig kayo sa tunog ng pakakak. Ngunit sinabi nila, Hindi kami makikinig. Jeremiah 6:16, 17.

Ang pakakak na dapat nilang hipan ay ang ikaanim na pakakak ng ikalawang kapahamakan sa kasaysayan ng mga Millerita, at sa mga huling araw ito ang ikapitong pakakak ng ikatlong kapahamakan. Ang mga bantay ni Habakuk, na siya ring mga bantay ni Jeremias, ay naghahayag ng isang babalang mensahe na sa paghihimagsik noong 1888 ay itinakwil. Ang ikaanim na pakakak na itinakwil noong 1888 ay ang mensahe para sa Laodicea.

Ang mensaheng ibinigay sa atin nina A. T. Jones at E. J. Waggoner ay ang mensahe ng Diyos para sa iglesia sa Laodicea, at sa aba ng sinumang nag-aangking sumasampalataya sa katotohanan, ngunit hindi sinasalamin sa iba ang mga sinag na kaloob ng Diyos. The 1888 Materials, 1053.

Ang mensahe ng ikapitong Pakakak noong 1888 ay unang ipinahayag sa Laodicea noong 1856, at pagkatapos ay ipinasok ang mensaheng para sa Laodicea sa konteksto ng dumaragdang na kaliwanagan ng “pitong panahon.” Noong Setyembre 11, 2001, ang panawagang bumalik sa mga dating landas ni Jeremias, at lumakad roon upang kamtin ang mensahe ng huling ulan, ay kinabibilangan ng mensaheng babala ng ikapitong Pakakak na kinakatawan bilang mensahe sa Laodicea, at ng “pitong panahon,” na siyang sagisag ng mga saligan.

Ang "kasinungalingan" na tinukoy ng propesiya, na nagbubunga ng matinding pagkalinlang na tinutukoy sa mga sulat ni Pablo, ay ipinasok sa ikatlong salinlahi ng Laodiceang Adbentismo noong 1931, labing-anim na taon matapos ang pagkamatay ng propetisa. Ang "kasinungalingan" na dumating sa ikatlong salinlahi ay, ayon sa propesiya, matatagpuan sa panahong kinakatawan bilang "mga babaing tumatangis kay Tammuz", at kaya naman ay nauugnay sa maling mensahe ng huling ulan.

Dapat maunawaan ang mga detalye kung paano pinalaganap ang "kasinungalingan," gayundin ang propetikong papel ng "kasinungalingan" sa propesiya ng huling panahon. Ang mga lalaking mapanlait na namumuno sa Jerusalem sa panahon ng huling ulan, na siyang panahon ng pagseselyo ng isang daan at apatnapu't apat na libo, ay lumikha ng isang huwad na mensahe ng huling ulan sa ikatlong salinlahi ng Adventismo, na kinakatawan ng "mga babaing tumatangis kay Tammuz" sa Ezekiel kabanata walo. Ang kanilang huwad na mensahe ng huling ulan ay inilarawan din ni Ezekiel bilang isang huwad na saligan, isang huwad na pader ng pagtatanggol, at isang huwad na mensahe ng kapayapaan at katiwasayan.

Hindi ba kayo nakakita ng walang kabuluhang pangitain, at hindi ba kayo nagsalita ng bulaan na panghuhula, yamang sinasabi ninyo, "Sinabi ito ng Panginoon," bagaman hindi ako nagsalita? Kaya't ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Sapagkat nagsalita kayo ng walang kabuluhan at nakakita ng kabulaanan, narito, ako'y laban sa inyo, wika ng Panginoong Diyos. At ang aking kamay ay sasa mga propetang nakakakita ng walang kabuluhan at nanghuhula ng kabulaanan: hindi sila mapapabilang sa kapulungan ng aking bayan, ni masusulat sa talaan ng sambahayan ng Israel, ni makapapasok sa lupain ng Israel; at inyong malalaman na ako ang Panginoong Diyos. Sapagkat, oo, sapagkat kanilang niligaw ang aking bayan, na sinasabi, "Kapayapaan," gayon ma'y walang kapayapaan; at may isang nagtayo ng isang pader, at, narito, ang iba'y pinahiran iyon ng hindi tinimplahang argamasa: Sabihin mo sa mga nagpapahid nito ng hindi tinimplahang argamasa, na ito'y babagsak: magkakaroon ng rumaragasang ulan; at kayo, O malalaking tipak ng graniso, ay babagsak; at isang unos na hangin ang lalansag dito. Narito, kapag nabuwal ang pader, hindi ba sasabihin sa inyo, "Nasaan ang palitadang ipinahid ninyo rito?" Kaya't ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Lalansagin ko ito sa pamamagitan ng isang unos na hangin sa aking poot; at magkakaroon ng rumaragasang ulan sa aking galit, at malalaking tipak ng graniso sa aking poot upang lipulin ito. Gayon ko gigibain ang pader na inyong pinahiran ng hindi tinimplahang argamasa, at ibabagsak ko ito hanggang sa lupa, upang mahayag ang saligan nito, at ito'y mabubuwal, at kayo'y malilipol sa kalagitnaan nito: at inyong malalaman na ako ang Panginoon. Ganito ko isasakatuparan ang aking poot laban sa pader, at laban sa mga nagpahid nito ng hindi tinimplahang argamasa, at sasabihin ko sa inyo, Wala na ang pader, ni yaong mga nagpahid nito; iyan ay, ang mga propeta ng Israel na nagpapahayag ng propesiya tungkol sa Jerusalem, at nakakikita ng mga pangitain ng kapayapaan para sa kanya, at wala namang kapayapaan, wika ng Panginoong Diyos. Ezekiel 13:7-16.

Ang kabulaanan at kasinungalingan na sa ilalim nito nagkukubli ang mga lalaking manlilibak sa Jerusalem, sa mga kabanata dalawampu't walo at dalawampu't siyam ng Isaias, ay sa kahuli-hulihan hahatulan at lilipulin ng "rumaragasang hagupit."

At ilalagay ko ang kahatulan sa pising panukat, at ang katuwiran sa hulog na tingga: at wawalisin ng graniso ang kanlungan ng kabulaanan, at aapawan ng tubig ang dakong kublihan. At ang inyong tipan sa kamatayan ay mapapawalang-bisa, at ang inyong pakikipagkasundo sa impiyerno ay hindi mananatili; kapag ang umaapaw na hagupit ay daraan, kayo'y yuyurakan nito. Isaias 28:17, 18.

Ang "umaapaw na hagupit" ni Isaias ay ang "umaapaw na pagbuhos ng ulan" ni Ezekiel, na ibinabagsak sa mga "nanghula ng kasinungalingan," sa pamamagitan ng paghaharap ng isang "walang kabuluhang pangitain" at ng pag-aangking "sinasabi ito ng Panginoon," "bagaman" ang Panginoon ay "hindi nagsalita." Ang "kasinungalingan" na pinagtataguan ng mga sinaunang lalaki ay inilalarawan bilang isang bagay na inaangkin nilang sinalita ng Panginoon, kaya ito ay isang "kasinungalingan" tungkol sa Salita ng Diyos. Alinman sa itinuring nila bilang kamalian ang isang doktrina mula sa Salita ng Diyos, o maling inangkin nila na ang Diyos ang gumabay sa kanilang pag-unawa (na ang Diyos ay nagsalita) hinggil sa isang doktrina ng Bibliya.

Ang "kasinungalingan" na dumating noong 1931 ay ang pag-angkin na sinang-ayunan ni Sister White ang maling pananaw hinggil sa "the daily" sa aklat ni Daniel. Ang maling pananaw na ang "the daily" ay kumakatawan sa ministeryo ni Cristo sa santuwaryo ay nakasalig sa isang "kasinungalingan" na nag-angkin na noong 1910, ipinabatid ni Ellen White kay A. G. Daniells na ang pananaw nila ni Prescott hinggil sa "the daily" bilang kumakatawan sa ministeryo ni Cristo sa santuwaryo ay tunay na tama, sa kabila ng kaniyang mga tuwirang nakasulat na pahayag na salungat dito.

Ang huwad na pananaw hinggil sa "the daily," na noong (1931) ay naitatag sa loob ng Adventismong Laodiceano, ang siyang naging batayang teolohikal na ginamit upang buuin ang isang mensaheng inilarawan ni Ezekiel bilang "kapayapaan at katiwasayan." Ang iba't ibang argumento na ginagamit upang itaguyod ang huwad na batayan ay ang sari-saring huwad na barya at hiyas na nakita ni Miller sa kaniyang panaginip. Sa pagtatapos ng kaniyang panaginip, ang kaniyang mga orihinal na hiyas ay lubusang natakpan ng mga huwad na iyon at ng basura, at ang basurang iyon at ang mga huwad na hiyas at barya ay kumakatawan sa mensaheng nakabatay sa kanilang batayang kamalian na ang "the daily" ay kumakatawan sa ministeryo ni Cristo sa santuwaryo.

Sa sipi ni Ezekiel, ang basura at mga huwad na hiyas ay inilarawan bilang isang "pader" na itinayo sa pamamagitan ng sementong napakahina, kaya't hindi ito makatatagal sa tindi ng "unos na hangin" o ng "rumaragasang buhos ng ulan."

Ang suwail na propeta mula sa Juda na sumaway kay Jeroboam, sa bandang huli ay namatay sa pagitan ng isang "asno" at isang "leon." Ang leon ay kumakatawan sa Babilonia at ang asno ay kumakatawan sa Islam. Ang dalawang doktrina na hindi nakikita ng Laodiceanong Adventismo, na kinakatawan ng kamatayan ng suwail na propeta, ay ang mensahe ng Papado (ang leon) at ang mensahe ng Islam ng ikatlong Kapahamakán (ang asno).

Ang "bagyong hangin" ni Ezekiel ay sagisag ng "magaspang na hanging pinigil" ni Isaias sa "araw ng silangang hangin" sa kabanata dalawampu't pito. Ang "bagyong hangin" ni Ezekiel ay siya ring

"apat na hangin" ng Pahayag kabanata pito, na pinipigil hanggang sa matatakan ang mga lingkod ng Diyos. Ang "bagyong hangin" ni Ezekiel ay ang kaniyang mensahe mula sa "apat na hangin" sa kabanata tatlumpu't pito, na nagpapabuhay sa mga patay na tuyong buto bilang isang makapangyarihang hukbo. Ang "bagyong hangin" ni Ezekiel na nagpapabagsak sa "pader na itinayo sa walang timplang argamasa," ay ang mensahe ng huling ulan ng ikatlong "Sa Aba."

Ang "rumaragasang pagbuhos ng ulan" ni Ezekiel ay sagisag ng Kapapahan, at higit pang tiyak, ito ang sagisag ng panahon ng krisis ng batas sa Linggo na nagsisimula sa nalalapit na batas sa Linggo sa Estados Unidos. Ang suwail na propeta mula sa Juda na namatay sa pagitan ng asno at ng leon ay kumakatawan sa kamatayan ng Laodiceang Adbentismo na nagaganap sa pagitan ng Setyembre 11, 2001, sa pagdating ng asno (ang ikatlong kapahamakan), at ng nalalapit na batas sa Linggo (ang leon). Ang pagkamatay ng Laodiceang Adbentismo ay nagaganap sa panahon ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na nagsimula nang ang mga bansa ay nagalit, gayunman ay napigil, noong Setyembre 11, 2001, at nagtatapos sa nalalapit na batas sa Linggo. Ang kanilang pagkamatay, gaya ng isinalarawan ng suwail na propeta, ay idinudulot sapagkat sila'y nagbalik sa pamamaraan ng tumalikod na Protestantismo, bagaman tuwirang ipinaalam sa kanila na huwag kailanman bumalik sa "kapulungan ng mga manlilibak."

Ang kanilang kamatayan ay nagaganap sa kasaysayan ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Sa sandaling matatakan ang bayan ng Diyos, sinisimulan ng mga anghel na mamumukxa ang kanilang gawain. Mula noong Setyembre 11, 2001 hanggang sa nalalapit na batas ng Linggo, nagaganap ang paghatol sa mga buhay sa iglesia ng Diyos, sapagkat ang paghatol ay nagsisimula sa Jerusalem, at ito'y nagsisimula sa mga matatandang lalaki na dapat sanang mga tagapagbantay ng bayan, ngunit tinalikdan nila ang kanilang mga pananagutan sa loob ng apat na salinlahi. Ang mga tumatanggap ng tatak sa panahong iyon ang watawat na itinataas sa mga bansa. Sila ay natatakan bago ang nalalapit na batas ng Linggo, sapagkat ang kaisa-isang paraan upang mabalaan ang iba pang kawan ng Diyos ay sa pamamagitan ng pagkakita sa mga lalaki at babae na, sa krisis ng batas ng Linggo, ay may tatak ng Diyos.

Ang gawain ng Espiritu Santo ay ang pagsumbat sa sanlibutan tungkol sa kasalanan, sa katuwiran, at sa kahatulan. Maaaring balaan lamang ang sanlibutan sa pamamagitan ng pagkakita na ang mga sumasampalataya sa katotohanan ay pinabanal sa pamamagitan ng katotohanan, na kumikilos ayon sa mataas at banal na mga simulain, na sa isang mataas at marangal na diwa ay ipinakikita ang hangganang naghihiwalay sa mga nag-iingat ng mga utos ng Diyos at sa mga yumuyurak sa mga ito sa ilalim ng kanilang mga paa. Ang pagpapabanal ng Espiritu ang siyang nagpapakilala sa kaibhan sa pagitan ng mga may tatak ng Diyos at ng mga nagpapangilin ng huwad na araw ng kapahingahan. Kapag dumating ang pagsubok, maliwanag na mahahayag kung ano ang tanda ng hayop. Ito ang pangilin ng Linggo. Ang mga yaong, matapos marinig ang katotohanan, ay patuloy na itinuturing na banal ang araw na ito; sila'y nagtataglay ng lagda ng tao ng kasalanan, na nag-akalang baguhin ang mga panahon at mga kautusan. Bible Training School, Disyembre 1, 1903.

Ang pagkamatay ng Adventismong Laodiceano ay nagaganap sa kasaysayan ng huling ulan, na nagsimulang umambon noong Setyembre 11, 2001, at ibubuhos nang walang takal sa nalalapit na

batas sa Linggo, kapag naitatag na ng Diyos ang isang bayang natatakan para sa kawalang-hanggan, at saka Niya ito itinataas bilang isang watawat.

Sa panahong yaon, ang mga nasa Adventismong Laodiceano na naghahanda at sa wakas ay tatanggap ng tatak ng hayop ay kinakatawan ng dalawampu't limang lalaking yumuyukod sa araw sa ikawalong kabanata ng Ezekiel. Sila ang mga tumanggap sa huwad na mensaheng “kapayapaan at katiwasayan” sa aklat ni Ezekiel, na kumakatawan sa isang huwad na panggagaya sa tunay na mensahe ng Huling Ulan, na ipinahahayag ng mga tunay na bantay sa panahong yaon. Ang saligan ng gayong huwad na mensahe ng Huling Ulan ay ang pagtukoy na ang “araw-araw” sa aklat ni Daniel ay isang simbolo ni Cristo, samantalang sa katotohanan ay simbolo ito ni Satanas. Ang gayong huwad na saligang paniniwala ang doktrinang ginagamit ng “mga lalaking mapanlibak na namumuno sa bayan ng Jerusalem” upang itayo ang kanilang pader na tinapalan ng putik na walang timpla.

Ang pagtukoy sa "the daily" bilang isang sagisag ni Cristo ay itinatag sa kasaysayan sa pamamagitan ng isang "kasinungalingan," noong 1931. Mula noon, itinayo ang hindi pinatibay na pader ng huwad na mga barya at mga hiyas. Ang "pader" na iyon ay nakatakdang bumagsak kapag dumating ang lalaking tagawalis ng dumi upang lubusang dalisayin ang Kaniyang sahi. Ang paglilinis na iyon ay isinasakatuparan sa propetikong yugto ng kasaysayan sa pagitan ng "unos na hangin" (ang asno ng Setyembre 11, 2001), at ng "umaapaw na pagbuhos" (ang leon ng nalalapit na batas sa Linggo). Sa kasaysayang iyon, ang suwail na propeta ay pinaslang at inilibing sa libingan ng huwad na propeta ng Bethel. Itinutukoy ni Sister White ang "pader" ng propesiya bilang ang kautusan ng Diyos.

Ipinakikita rito ng propeta ang isang bayan na, sa panahon ng pangkalahatang pagtalikod sa katotohanan at katuwiran, ay nagsisikap na ibalik ang mga prinsipyong siyang saligan ng kaharian ng Diyos. Sila ang mga tagapag-ayos ng siwang na nagawa sa kautusan ng Diyos—ang bakod na inilagay Niya sa palibot ng Kanyang mga hinirang para sa kanilang pag-iingat—at ang pagsunod sa mga tuntunin nitong katarungan, katotohanan, at kalinisan ay magiging kanilang walang hanggang pananggalang.

Sa mga salitang may kahulugang di-mapag-aalinlangan ay itinuturo ng propeta ang tiyak na gawain ng bayang nalabi na ito na nagtatayo ng pader. “Kung iyong iurong ang iyong paa mula sa Sabat, mula sa paggawa ng iyong kalayawan sa Aking banal na araw; at tawagin ang Sabat na kaluguran, ang banal ng Panginoon, kagalang-galang; at iyong pararangalan Siya, na hindi ginagawa ang iyong sariling mga lakad, ni hinahanap ang iyong sariling kalayawan, ni nagsasalita ng iyong sariling mga salita: kung magkagayo’y magagalak ka sa Panginoon; at aking ipaparaan ka sa mga matataas na dako ng lupa, at papakainin ka ng mana ni Jacob na iyong ama: sapagkat sinalita ito ng bibig ng Panginoon.” Isaias 58:13, 14. Mga Propeta at mga Hari, 678.

Ang simula ng ikaapat na salinlahi ng Adventismo ay minarkahan ng paglalathala ng isang aklat, gaya rin ng pasimula ng ikatlong salinlahi. Nagsimula ang ikatlong salinlahi sa paglalathala ng aklat ni W. W. Prescott, *The Doctrine of Christ*, at nagtapos ang nasabing salinlahi sa paglalathala ng *Questions on Doctrine*. Inilahad ng *The Doctrine of Christ* ang isang ebanghelyong sinadyang

walang taglay na mensaheng propetiko ng mga Millerita. Inilahad ng Questions on Doctrine ang isang ebanghelyong itinatatwa ang gawain ng pagpapabanal na isinasakatuparan ni Cristo. Inalis ng The Doctrine of Christ ang liwanag ng pangitaing (chazon) ng kasaysayang propetiko, at inalis ng Questions on Doctrine ang liwanag ng pangitaing (Mareh) ng “pagpapakita” ni Cristo.

Sa pagitan ng dalawang aklat na iyon, nabuo ang maling mensahe ng Huling Ulan na kinakatawan ng “mga babaing tumatangis para kay Tammuz.” Sa kasaysayang iyon pinalaganap ang “kasinungalingan noong 1931.” Ang ikatlong salinlahi (kasuklam-suklam na bagay) ay kinakatawan din ng pagkompromiso ng ikatlong iglesia sa Pergamo. Ang sagisag ng pagkompromiso sa ikatlong iglesia ay tumutukoy sa gawaing paghahanap ng akreditasyon mula sa makamundong mga institusyon na nagtakda ng mga alituntunin para sa teolohiya at mga alituntunin para sa medisina. Sa ikatlong salinlahi naisakatuparan ang pagkompromiso sa katotohanan, na kinabibilangan ng pagpapakilala at pagbibigay-diin sa paggamit ng mga Biblia na isinalin mula sa mga tiwaling manuskrito.

Noong 1957, ang aklat na "Questions on Doctrine" ay kumatawan sa isang pagsuko sa pangunahing katotohanan ng Ebanghelyo. Ang katotohanang iyon ay ito: si Jesus ay namatay upang iligtas tayo "mula sa" kasalanan, ngunit hindi Siya namatay upang iligtas tayo "sa loob ng" kasalanan. Ang katuruang Katoliko at apostatang Protestante na ang tao ay hindi maaaring maging masunurin sa Salita ng Diyos ay ang walang hanggang pangangatwiran ni Satanas. Maaaring maging masunurin ang tao, at dapat siyang maging masunurin, sa Salita ng Diyos, kahit pa igiit ni Satanas na "Tiyak na hindi ka mamamatay." Ang pananaw ng bumagsak at apostatang Protestantismo na hindi kayang mapagtagumpayan ng mga tao ang kasalanan, at dahil dito ay hindi sila maaaring maging masunurin sa Kautusan ng Diyos hanggang sa si Jesus ay mahimalang baguhin sila upang maging mga masunuring robot sa Kanyang ikalawang pagparito, ay isinanib sa mga katuruan ng aklat na "Questions on Doctrine."

Noong 1957, nagsimula ang ikaapat na salinlahi ng Adventismo ng Laodicea, at naitatag na ang pader nitong walang wastong argamasa (kautusan), sa gayon ay naglalatag ng lohikang magpapahintulot sa dalawampu't limang matatandang lalaki na yumukod sa araw sa katapusan ng panahon ng pagtatatak sa isandaang apatnapu't apat na libo. Ang pader na iyon na walang wastong argamasa, na siyang paniniwalang imposibleng sundin ang kautusan ng Diyos, ay tinatangay kapag inalis ang 'pader' ng paghihiwalay ng Simbahan at Estado, sa nalalapit na batas sa Linggo. Ang batas sa Linggo ang umaapaw na pagbuhos ng ulan, o, gaya ng ipinahayag ni Isaias, ito ang umaapaw na hagupit, at ang bahang iyon ay magsisimula sa nalalapit na batas sa Linggo sa Estados Unidos.

Sa batas ng Linggo sa Estados Unidos, darating ang kaaway (ang Papa) “na parang baha” (ang rumaragasang hagupit), at noon itataas laban sa kanya ang “watawat.” Noon din ay itatangay ang “pader na walang patibay” na itinayo ng Adventismong Laodiceano batay sa maling paglalapat ng “ang araw-araw.”

Ayon sa kanilang mga gawa, gayon din ang kaniyang gagantihin: poot sa kaniyang mga kaalit, ganting-parusa sa kaniyang mga kaaway; sa mga pulo ay gagantihan niya ng ganting-parusa.

Kaya't katatakutan nila ang pangalan ng Panginoon mula sa kanluran, at ang kaniyang kaluwalhatian mula sa sikatan ng araw. Kapag ang kaaway ay dumarating na tulad ng baha, itataas laban sa kaniya ng Espiritu ng Panginoon ang watawat. At darating sa Sion ang Manunubos, at sa mga tumatalikod sa pagsalangsang sa Jacob, sabi ng Panginoon. Ngunit tungkol sa akin, ito ang aking tipan sa kanila, sabi ng Panginoon: Ang aking Espiritu na nasa iyo, at ang aking mga salitang inilagay ko sa iyong bibig, ay hindi lilisan sa iyong bibig, ni sa bibig ng iyong binhi, ni sa bibig ng binhi ng iyong binhi, sabi ng Panginoon, mula ngayon at magpakailanman. Bumangon ka, magliwanag ka; sapagkat dumating na ang iyong liwanag, at ang kaluwalhatian ng Panginoon ay sumikat sa iyo. Sapagkat, narito, tatakpan ng kadiliman ang lupa, at pusikit na kadiliman ang mga tao; ngunit ang Panginoon ay sisikat sa iyo, at ang kaniyang kaluwalhatian ay makikita sa iyo. At ang mga bansa ay darating sa iyong liwanag, at ang mga hari sa ningning ng iyong pagsikat. Isaias 59:18-60:3.

Lumalapit ang mga Hentil sa liwanag kapag ang kaluwalhatian ng Diyos ay sumasa Kanyang bayan, at ito'y nagaganap kapag ang kaaway ay dumarating na parang baha. Kapag dumating ang kaaway na iyon, itinataas ng Diyos ang isang pamantayan (watawat) laban sa kanya. Ang kaluwalhatian ng Panginoon na nasa mga taong iyon na tinutugunan ng mga Hentil ay ang Kanyang karakter, at ang Kanyang karakter ay hindi nagkakasala. Ito ay isang huwad na mensahe ng "kapayapaan at katiwasayan" na nagtuturo na ang mga lalaki at babae ay hindi maaaring magtagumpay laban sa kasalanan. Ang mensaheng iyon ay isang huwad na mensahe ng huling ulan na ipinahahayag sa panahon ng tunay na mensahe ng huling ulan, na dumating noong Setyembre 11, 2001. Ang huwad na mensaheng iyon ay isang huwad na mensahe hinggil sa kautusan ng Diyos, na siyang "pader." Ang maling doktrinang iyon ay kinakatawan sa aklat na Questions on Doctrine, na siyang nagmarka sa pagdating ng ikaapat at panghuling salinlahi ng Adbentismong Laodiceano.

Noong Setyembre 11, 2001, dumating ang apat na paghihimagsik ng Laodiceanong Adbentismo upang subukin yaong huling salinlahi sa pamamagitan ng mga kasalanan ng kanilang mga magulang. Sa petsang iyon, inutusan ng Diyos ang Kaniyang bayan na bumalik sa mga dating landas ni Jeremias, upang kanilang maunawaan at tanggapin ang saligang mensaheng kinakatawan bilang mga hiyas ni Miller. Kung gagawin nila iyon, masusumpungan nila ang huling ulan, na tinawag ni Jeremias na "kapahingahan." Ang panawagang bumalik sa mga dating landas ay isang pag-uulit ng pagsubok na nagbunga ng paghihimagsik noong 1863.

Noong ika-11 ng Setyembre, 2001, na siyang "araw ng silangan at ng mabagsik na hangin" ni Isaias, ang "awit ng ubasan" ay dapat awitin ng mga yaong sa Apocalipsis kabanata labing-apat, talata tatlo, at gayundin sa kabanata labinlima, talata tatlo, ay umaawit ng awit ni Moises at ng Kordero. Ang awit na iyon ay ang mensaheng Laodiceano na nagpapakilala na ang dating piniling bayan ay noon nilalampasan, sapagkat ang Diyos noon ay nasa proseso ng pagbibigay ng Kanyang ubasan sa mga lalaki at babae na magbubunga ng mga nilalayong bunga ng ubasan. Ang mensaheng iyon tungkol sa ubasan ay ang mensahe sa Laodicea, na siyang mensaheng iniharap nina Jones at Waggoner sa paghihimagsik noong 1888.

Noong Setyembre 11, 2001, nagsimula ang huling ulan, at sa pagtatalo sa ikalawang kabanata ng Habakuk ay kinikilala nito ang isang uring nagharap ng mensahe ng dalawang talahanayan, sapagkat sila'y nanumbalik sa mga dating landas na itinuro ni Jeremias at tumatanggap ng “kapahingahan at kaginhawahan,” na kinikilala ni Isaias na ipinagkakaloob sa mga gumagamit ng metodolohiyang “alituntunin sa ibabaw ng alituntunin.” Ang pagtatalong kanilang kinasangkutan ay laban sa isang maling mensahe ng huling ulan, na kinakatawan ng “mga babaeng tumatangis kay Tammuz,” na nagpalakas-loob sa natutulog na bayang Laodiceano sa pamamagitan ng isang mensahe ng kapayapaan at katiwasayan.

Ang mensahe ng “kapayapaan at katiwasayan” ay iginigiit na imposibleng ang mga lalaki at babae ay huwag magkasala, at kaya't ang Diyos ay maaari at gagawin lamang na ariing-ganap sila “sa” kanilang mga kasalanan. Iginigiit naman ng mga lalaking mapang-uyam na ang kanilang mensahe ng kapayapaan at katiwasayan ang tunay na mensahe ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya na ipinahayag nina Jones at Waggoner, ngunit isinasantabi nito ang katotohanang yaong inaaring-ganap ng Diyos ay Kaniyang pinapaging-banal din, sapagkat hindi namatay ang Diyos upang iligtas ang mga tao sa kanilang mga kasalanan, kundi mula sa kanilang mga kasalanan.

Minarkahan ng Setyembre 11, 2001 ang pasimula ng panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo, na nagwawakas sa isang uring tumatanggap ng tatak ng Diyos—na kinakatawan ng mga dumaraing at tumatangis dahil sa mga karumaldumal sa iglesya at sa lupain—at sa isa pang uri na tumalikod sa templo, kung saan isinasakatuparan ang pangwakas na gawain ng ikatlong anghel, at sila'y yumuyukod sa araw. Ang kasaysayan ng mga Millerites ay naglalarawan sa kasaysayan ng kilusan ng ikatlong anghel, at sa gayon ang kasukdulan ay hinggil sa mensahe ng huling ulan at sa karanasang ibinubunga nito sa mga pumipiling kumain.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang kawalan ng kahandaang isuko ang mga naunang-nabuong palagay at tanggapin ang katotohanang ito ang siyang naging saligan ng malaking bahagi ng pagtutol na naipamalas sa Minneapolis laban sa mensahe ng Panginoon sa pamamagitan ng mga Kapatid na Waggoner at Jones. Sa pag-uudyok sa gayong pagtutol, nagtagumpay si Satanas na mailayo sa ating bayan, sa malaking antas, ang natatanging kapangyarihan ng Banal na Espiritu na ninanasang ipagkaloob sa kanila ng Diyos. Hinadlangan sila ng kaaway na matamo ang kabisaang maaaring naging kanila sa pagdadala ng katotohanan sa sanlibutan, gaya ng ipinahayag ito ng mga apostol pagkatapos ng Araw ng Pentecostes. Ang liwanag na magliliwanag sa buong lupa sa pamamagitan ng kaluwalhatian nito ay sinalungat, at sa pamamagitan ng pagkilos ng ating sariling mga kapatid ay sa malaking antas ay naipagkait sa sanlibutan. Selected Messages, aklat 1, 235.